

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: L.P.**, zast. zákonným zástupcem **V. P.**, zast. Mgr. Michalem Solichem, advokátem se sídlem Československé armády 556/27, 500 03 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, č. j. OAM-549/ZA-K07-ZA15-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Zákonný zástupce žalobce se jménem svého nezletilého syna L. (dále jen „žalobce“) včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je Polská republika.

V žalobě namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zejména ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Nezletilý L. se narodil na území České republiky (dále

jen ČR) a od té doby ji neopustil. Přebývá tu po celou dobu, kdy je vedeno řízení s jeho rodiči. Žalobce nesouhlasí s příslušností Polské republiky k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, o kterou žádá zde v ČR a ta by ji také měla posuzovat. ČR je jeho cílovou zemí, je zde spokojen, cítí se tu doma, narodil se zde a pobývají zde i jeho rodiče. Není správné, aby byl nucen odejít do jiného státu.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce uvedl, že je státním občanem Ukrajiny. Jeho rodina (otec, matka i nezletilá sestra, všichni podali ke zdejšímu soudu žalobu proti obdobnému rozhodnutí ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany) z vlasti odešla dne 20. 11. 2014, a to z důvodu současného nepřehledného dění na Ukrajině. Matka žalobce měla informace, že jejímu manželovi bude v nejbližších dnech doručen povolávací rozkaz do armády. Odmítnutí narukování pro jejího manžela znamená hrozbu odnětí svobody na čtyři roky a zúčastnění se bojů by zase znamenalo pro otce žalobce ohrožení na životě. S ohledem na bezpečnost své rodiny se rozhodli Ukrajinu opustit. Dne 29. 10. 2014 Polská republika udělila rodině žalobce krátkodobé schengenské vízum s platností ode dne 5. 11. 2014 do 4. 1. 2015. Rodina měla od počátku v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v České republice, neboť si byla vědoma, že do Polské republiky směřuje velká část ukrajinských občanů a obávala se, že by to mohlo nepříznivě ovlivnit proces rozhodování ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce je toho názoru, že správní orgán je k posouzení žádosti příslušný v souladu s čl. 20 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 a domnívá se, že žalovaný měl v rámci posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany přistoupit k aplikaci čl. 3 odst. 2 a čl. 17 odst. 1 téhož nařízení. Žalobcova rodina upozorňovala na nedostatky v oblasti azylového řízení v Polské republice, které vidí v přeplněnosti tamních přijímacích a pobytových středisek pro žadatele o mezinárodní ochranu, což prakticky znemožňuje přístup k jakémukoliv poradenství. Žalobce pokazuje na to, že i např. nizozemské soudy označily azylové řízení v Polské republice za neefektivní, dochází k deportaci žadatelů o azyl bez možnosti domáhat se jakékoliv ochrany. Dále žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 Az 14/2014-31 ze dne 22. 5. 2014, kdy v případě rozhodnutí týkajících se žalobcovy rodiny, odůvodnění ve vztahu k namítaným nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů v Polské republice (čl. 3 odst. 2 Nařízení), zcela chybělo a tedy způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Je zřejmé, že žalobce bude sledovat osud svých rodičů, o jejich žalobních návrzích nebylo dosud rozhodnuto, a proto nelze mít automaticky za to, že v případě žalobce, je státem příslušným pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany Polská republika. Žalobce napadá rozhodnutí v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, které spočívá v nesprávném postupu správního orgánu při hodnocení důkazů. Dále žalobce tvrdí, že správní orgán nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a má za to, že se správní orgán při rozhodování v této věci uchýlil k přílišnému formalismu, navíc žalobce se v České republice narodil a nikdy ji neopustil. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal zákonný zástupce nezletilého žalobce, který se narodil na území ČR, za účelem sloučení rodiny. Správní orgán uvedl, že za rodinné příslušníky žalobce (matka I. P. a otec V.P.) je

odpovědná k posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu Polská republika, která dne 11. 12. 2014 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval čl. 20 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, neboť situace nezletilé osoby je neoddělitelná od situace jeho rodinných příslušníků. Zákonní zástupci v současné době pobývají na území ČR na základě žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kdy jim dne 6. 2. 2015 byl přiznán odkladný účinek žaloby. K žalobní námitce neefektivity azylové řízení v Polské republice žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí (viz níže). Správní orgán dále konstatoval, že Polská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci jeho přemístění na území Polské republiky dne 29. 9. 2015. Žalovanému nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i zde má však možnost využití příslušných opravných prostředků, nebude-li v Polské republice se svojí žádostí úspěšný. K námitce, že správní orgán pochybil v aplikačním procesu, uvedl, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Polské republiky. K článku 17 nařízení č. 604/2013 žalovaný odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“* Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Usnesením ze dne 13. 10. 2015 krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

Soud předně konstatuje, že ve věcech rodičů a nezl. sestry žalobce rozhodl zdejší soud dvěma rozsudky ze dne 17. 12. 2015, č. j. 32Az 52/2014 a č. j. 32Az 53/2014, kterými rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení, když

shledal, že v rozhodnutích chybí úvaha ohledně žalobou namítaných systematických nedostatků azylového řízení v Polské republice ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013 a rozhodnutí žalovaného jsou tak nepřezkoumatelná.

S rozhodnutím ve věci nezl. L. soud vyčkával do doby opětovného rozhodnutí žalovaného ve věcech jeho rodičů. Dne 18. 3. 2016 dotazem na žalovaného soud zjistil, že ve věcech rodičů nezletilého vydal žalovaný dne 20. 1. 2016 nová rozhodnutí, která jsou věcně a skutkově stejná (vyslovení nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. b) zákona o azylu a zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určení, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení č. 604/2013, je Polská republika) a byly proti nim podány ke zdejšímu soudu žaloby, vedené pod sp. zn. 43Az 5/2016 a 43Az 6/2016). Z úřední činnosti bylo zjištěno, že zdejší soud (v jiném obsazení) ve výše označených věcech rozsudkem ze dne 18. 4. 2016 obě žaloby zamítl.

Dále soud konstatuje, že v době vyhotovování písemné podoby rozsudku ze dne 19. 4. 2016 ve věci nezl. L., který byl vyhlášen neveřejně (a zcela v souladu s uděleným písemným souhlasem právního zástupce žalobce s neveřejným projednáním věci ze dne 4. 12. 2015), byla soudu dne 27. 4. 2016 doručena žádost matky nezl. L. ze dne 26. 4. 2016, o nařízení ústního jednání ve věci. Uvedený návrh soud již nemohl akceptovat, protože ve věci bylo rozhodnuto dříve, než uvedená žádost došla soudu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že zákonný zástupce žalobce podal dne 18. 6. 2015 jménem nezletilého L., státního příslušníka Ukrajiny, žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR za účelem sloučení rodiny. Uvedl, že nezletilý se narodil na území ČR a od té doby její území neopustil. V případě návratu rodiny do vlasti se zákonný zástupce obává, že by byl odveden do armády a syn by zůstal jen s matkou. Zdravotní stav syna označil za dobrý. V průběhu správního řízení doložil rodný list nezletilého, vydaný dne 2. 7. 2015 Městským úřadem v Rychnově nad Kněžnou. V následném pohovoru, provedeném téhož dne, zákonný zástupce žalobce výše uvedené skutečnosti potvrdil. Ve správním spise je dále založena žádost ČR ze dne 16. 9. 2015 adresovaná Polské republice o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti nezl. žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR a stanovisko Polské republiky ze dne 29. 9. 2015 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, přičemž dospěl k závěru, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 20 odst. 3 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). V čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení se uvádí: *„není-li možné „přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“*

Podle článku 20 odst. 3 citovaného nařízení **je situace nezletilé osoby**, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, **neoddělitelná od situace jeho rodinných příslušníků a zabývá se jí členský stát, příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka**, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. **Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu**, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě nezletilého žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 20 odst. 3 Dublinského nařízení, které upravuje situaci nezletilých osob a neoddělitelnost rodinných příslušníků. Polská republika dne 29. 9. 2015 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, stejně tak jako předtím v případě jeho rodičů a nezl. sestry, kteří z Ukrajiny přicestovali na schengenská víza vydaná jim Polskou republikou dne 29. 10. 2014 a v ČR požádali o udělení mezinárodní ochrany. V současné době jsou stejně jako nezl. žalobce účastníky řízení o svých žalobách před zdejším soudem, které byly dne 18. 4. 2016 zamítnuty. Požadavek neoddělitelnosti rodinných příslušníků ve smyslu Dublinského nařízení je i nadále dodržen. Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu. Soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutím není rozhodnutím meritorním, kdy vlastní žádost žalobce o udělení

mezinárodní ochrany budou posuzovat až orgány příslušného státu, zde Polské republiky.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, kterým Nejvyšší správní soud potvrdil právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 Az 14/2014-31 ze dne 22. 5. 2014, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se uvedenou skutečností zabýval se zjištěním, že Polská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobci v Polské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce.

Soud konstatuje, že jedna ze žalobních námitek víceméně směřovala do původních rozhodnutí ve věcech rodičů nezletilého žalobce, v nichž chybělo odůvodnění ve vztahu k namítaným nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů v Polské republice (čl. 3 odst. 2 Nařízení), mající za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Soud opakuje, že tato skutečnost byla důvodem pro zrušení obou rozhodnutí. V případě přezkoumávaného rozhodnutí ve věci nezletilého L. ze dne 30. 9. 2015, již odůvodnění ve vztahu k čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013 obsahuje (jak uvedeno výše) a krajský soud ho považuje za přezkoumatelné. V žalobě učiněný odkaz na rozhodnutí nizozemských soudů ve vztahu k azylovému řízení v Polské republice nelze přímo aplikovat na rozhodování českých soudů.

Žalobce dále namítá, že žalovaný měl aplikovat článek 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013 žalovaným, tzv. diskreční ustanovení. V citovaném článku je uvedeno, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Soud v tomto směru přisvědčuje argumentaci žalovaného uvedené v jeho vyjádření k žalobě, které reflektuje na judikaturu soudů, že v případě čl. 17 nařízení se jedná toliko o oprávnění členského státu rozhodnout se posoudit žádost namísto státu příslušného podle kritérií nařízení, nikoli o povinnost tak učinit. Pokud tak Česká republika neučinila, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, stejně tak nelze žalovanému uložit, aby postupoval dle uvedeného článku.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. dubna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.

